

A Szabadság

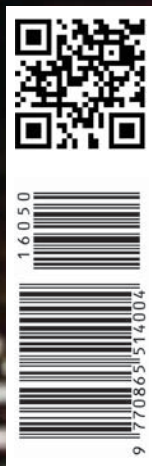
MUNKÁSPÁRTI HETILAP

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1046 Budapest, Munkácsy Mihály utca 51a; Telefon: 06 (1) 787-8621

*Kellemes Karácsonyt,
Boldog Új Évet Kívánunk!*

BALOLDALI ÉS NEMZETI

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNAUNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

KARÁCSONYI GONDOLATOK

Gyermekkoromban sohasem gyújtottunk adventi gyertyát. Felnőtt fejjel jöttem rá, hogy ez a kicsi aktus mennyire is fontos. Gyertyagyújtáskor, ha egyetlen pillanatra is, de megállunk a rohanó világban. Gondolkodunk, érzünk, szeretünk. Egyetlen pillanatra ugyan, de együtt vagyunk szeretteinkkel, akiket hovatovább többet látunk a Viberen vagy a WhatsAppon, mint a valóságban.

Gyermekkoromban karácsonyra nálunk az ajándékot a Jézuska hozta. A Téliapó nem hozhatta, hiszen ő december elején járt nálunk. Bár miután szüleim távollétében alaposan átkutattam a lakást, és megtaláltam a megálmódott ajándékot, gondoltam, hogy akár ő is hozhatta. Később már nem kellett magyarázat, hogy ki tette az ajándékot a fa alá. A lényeg, hogy meglepetést, örömet okoztunk egymásnak.

Nem voltunk vallásosak, de szenteste mindig a Mennyből az angyal dallamát hallgatva álltuk körbe a karácsonyfát. Az ötvenes években elődjeink a múlttal együtt a karácsonyt is megpróbálták végleg eltörölni, de aztán rájöttek, hogy nem lehet és nem is érdemes. A múlt is velünk él, a karácsony is. Életünknek a hagyományok adnak folyamatosságot. Erőt merítünk a múltból, s enyhítjük az elmúlás érzését, tudva, hogy a hagyomány folytatódik, nem vész kárba, amit tettünk.

A karácsony, persze akárhogyan is nézzük, vallási ünnep. Na és? Nincs ebben semmi rossz. A keresztény hit valóban a mi civilizációnk része. A Biblia igazságai, történetei bennünk élnek, még ha nem is tudjuk. A kormány most nagypénteket is munkaszünetté akarja nyilvánítani.

Sokan felhorkannak: tért nyer az egyház. Csacsóság! A vallási gyökerű ünnepeink sokkal jobban összekötik a társadalmat, mint az új keletű politikai ünnepek.

Úgyhogy szerintem, nincs ebben semmi rossz. Azt azonban nem tudom elfogadni, hogy egy miniszter kijelentse: az oktatás legfontosabb szereplői az egyházi iskolák. A Fazekas, ahova jártam, nem volt egyházi iskola, mégis a legjobb volt az országban. Jók, nagyon jók voltak a tanárok. Nem mondanám, hogy agyonfizették őket. Egyszerűen megbecsülték őket, az utcán a szülők előre köszöntek nekik, tisztes helyük volt a társadalomban.

Szóval adjuk vissza a tanár becsületét! Egyébként ezt sem ártana a kínaiaktól megtanulni. Konfuciusz óta azt tanulják, hogy a szülő, a gyerekről nem is beszélve, nem kérdőjelezheti meg a tanár szavát. Tanár nélkül az internet korában sem juthatunk tudáshoz, bölcsességhez pedig pláne nem. S, a demokrácia sem azt jelenti, hogy lebontunk minden tekintélyt.

Itt volt most ez a PISA-ügy. Tudják, van egy nemzetközi program annak felmérésére, hogy a közoktatás kereteit hamarosan elhagyó 15 éves tanulók mit is tudnak. A magyar eredmények csapnivalók. A fél ország felháborodott. Hogy nem tudtuk, hogy ilyen van? Nem tetszenek televíziót nézni? Nem tetszenek minden nap látni, hogy lassan, de biztosan hülyülünk? Okos politikus minden további nélkül kijelenti, hogy gazdaságpolitikánknak öt zászlóhajója van. Nem tanulta meg, hogy a zászlóhajó attól zászlós, hogy a flottaparancsnok zászlaja van rajta, következésképpen egy van belőle.

De mit is várunk? Régen a televízióban „ki miben tudós” programok voltak,

az iskolák, a kerületek, a megyék vetélkedtek egymással, és az egész ország figyelte. Mi van ma? „Maradj talpon”, meg „legyen ön is milliomos”, meg hasonló. Ahogy szokott lenni, már is az aktuális miniszter és államtitkárok fejét követelik. Tőlem vehetik a fejüket, de a bajért nemcsak ők a felelősek. Az elmúlt 27 évben verték szét azt, amit négy évtized alatt előtte felépítettek. Szóval, emeljük pienesztálra a tanárt, adjunk neki rendes fizetést, becsljük meg! A gyereket pedig nem sajnálni kell, hanem lehetővé tenni, hogy legalább annyit tanuljon, mint a kínai gyerek. És reggel ő is fussa körbe az iskolát, mint a kínai iskolás, és tanítsuk meg az idősek, a tanárok tiszteletére, ahogy ezt Kínában teszik.

Jön a karácsony. Én is várom, hogy mi lesz a fa alatt. Gyermekkoromban a házunkban lakott egy polgári család. Szerettem feljárni osztálytársamhoz. Régi játékaik voltak, még az apja kaphatta a háború előtt. Capitaly! Micsoda játék volt! Házakat, szállodákat lehetett venni, és aki rálépett arra a mezőre, ahol a házaim voltak, könyörtelenül fizetett. Amíg bírta, ha nem bírta tovább, kiesett. Ilyen egyszerű!

A „Gazdálkodj okosan!” ennek volt szocialista változata. A fő cél az volt, hogy lakást vegyünk, és berendezzük. A játék büntette a léhaságot, a műveletlenséget, jutalmazott, ha könyvesboltba mentél, ha tanultál. Tudják, mindenkinek nem lehetnek házaik és szállodái. De minek is? Jobban szeretnék olyan világban élni, ahol a lakás mindenki számára természetes. Olyan világban, ahol nem azért vagy több, mert több a pénzed, hanem, mert többet tudsz, és többet adsz a társadalomnak.

Karácsonyi álom lenne ez a világ? Nem! Reális program, amit valóra lehet váltani. És valóra is kell váltani, ha meg akarunk szabadulni a ma bűneitől, az egyenlőtlenségtől, a kizsákmányolástól, környezetünk és egymás pusztításától. Ha azt akarjuk, hogy a karácsony mindenki számára boldog legyen. Boldog karácsonyt Önöknek!

THÜRMER GYULA

„SZIKRÁBÓL LOBBAN A LÁNG”

*Szibéria vaksi bánya
Elszánt erőtök meg ne törje!
Az áldozat nem volt hiába:
Már érik példátok gyümölcse.*

E verssel biztatta Alekszandr Puskin 1827-ben a dekabristákat, akiket a cárral szembeni összeesküvés miatt Szibériába száműztek.

*Nem tart sokáig már az éj,
A csöppnyi szikra lángra lobban,
S a népünk szent zászlónk felé
Sereglők lelkesült rajokban.*

Válaszolt neki Alekszandr Odojevskij, a száműzetésben élő dekabrista költő. Lenin 1900-ban Iszkrának, azaz Szikrának nevezte el a bolsevik párt lapját. És a szikra lángra lobbant, előbb 1905-ben, majd 1917-ben.

Szokrából lobban a láng! – mondtuk az elmúlt 27 évben sokszor, nagyon sokszor, amikor nem jutottunk be a parlamentbe, amikor a csökkenő szavazatok miatt egyre többen veszítették el a reményt, amikor megoldhatatlannak látszottak anyagi gondjaink, amikor nem értettük, miért nem állnak mellénk az emberek, ha maguk is nyomorognak és utálják a kapitalizmust. Órizzük csak a szikrát, hiszen szikra nélkül tűz soha sem lesz! – mondtuk magunknak, és tettük is becsülettel.

Büszkék vagyunk, hogy a Munkáspárt tagjai vagyunk. Büszkék vagyunk arra, hogy 27 évvel ezelőtt nem álltunk a rendszerváltók mellé. Tettük azt, amit egész életünkben tanultunk, amire felesküdtünk, amiben hittünk: erőnkhez mérten védtük a szocializmust, harcoltunk a tőkés rendszerváltás ellen.

Eleinte könnyebbnek tűnt a harc. Még volt Szovjetunió, idehaza a falvakban még számíthattunk tsz-parasztságra, a városokban a nagyüzemi munkásságra. A kapitalizmus azonban gyorsabban tette tönkre társadalmi támaszunkat, mint hittük. Azt sem gondoltuk, hogy Lenin egykori pártjában, a szovjet kommunisták között is akadnak árulók, Gorbacsovok és Jakovlevok, akik odaadták a tőkének azt, amiért elődjeink 1917 óta küzdöttek.

Büszkék vagyunk arra, hogy megtanultunk harcolni a kapitalizmus ellen. Hiszen mit tudtunk erről, mi, akik a szocializmusban nőttünk fel? De megtanultunk kitelepülni az utcákra, az embereket megszólítani a piacokon, ajánlásokat gyűjteni a választásokon. Eljutottunk oda, hogy az idén már szinte minden időközi választáson indultunk, és magabiztosan hirdettük pártunk szavát.

Büszkék vagyunk arra, hogy megvédtük a pártot. Nem feküdtünk le a tőkéseknek, nem kötöttünk szövetséget

egyetlen tőkés erővel sem, nem adtuk el a pártot sem idehaza, sem külföldön.

Büszkék vagyunk arra, hogy a párt él. Mindig jönnek újak, megjelennek fiatalok. Mintegy hatvanan léptek be az idén is a pártba. Kevés? Talán igen, de ne felejtjük: a Munkáspártba belépni életre szóló vállalás, lemondás sok mindenről, néha még kockázat is. De így is akadnak, akik velünk jönnek, biztosítva a jövőnket.

Büszkék vagyunk arra, hogy megőriztük a magyar és a nemzetközi munkásmozgalom legszebb hagyományait. Az idén már csak mi vonultunk fel május elsején, de mi felvonultunk, és mindig fel fogunk vonulni. Jövőre megünnepeljük a Nagy Október századik évfordulóját, hiszen az első szocialista forradalom a mi világunkat is megváltoztatta. 2019-ben megünnepeljük a Tanácsköztársaság centenáriumát. Az első magyar munkás-parasztállamra fogunk emlékezni, amely nemcsak munkásnak és parasztnak adott sok jót, de a nemzet egészének is. Se előtte, se utána senki sem szerzett vissza önerőből magyar földeket.

Büszkék vagyunk arra, hogy minden évben elmegyünk Kádár János sírjához. A szocializmus többet adott a magyar népnek negyven év alatt mint bármelyik más rendszer előtte vagy utána.

Büszkék vagyunk arra, hogy a régi hagyományok mellé újakat teremtettünk. A vörösinget büszkén viseljük, ünnepezzük a párt születésnapját, december 17-ét. A dolgozók vörös lobogója mellett ott lobog a nemzeti zászló is. Trianon nekünk is fáj, a külföldön élő magyarok sorsa, autonóm létezése nekünk is fontos, a magyar nép függetlensége mellett mi is kiállunk. Ezért vagyunk baloldali és nemzeti párt.

Büszkék vagyunk arra, hogy tanuló párt lettünk. Nem rettentünk meg az internettől, hanem a politikai harc szolgálatába állítottuk. Nem félünk az ismeretlentől, a szokatlantól. Megtanuljuk az okostelefonok használatát, megtanuljuk, hogy lehet az emberek lakásába bejutni a korszerű technika segítségével. Tanulás, tudás, kreativitás nélkül nem tudjuk a tőkéseket legyőzni.

Büszkék vagyunk arra, hogy a kapitalizmus mai válsága közepette, amikor

hagyományos nagy tőkés pártok meg-
inognak, tanácstalanok, képtelenek
értelmes megoldásokat találni, nekünk
van elképzelésünk a megoldásról, víziónk
a jövőről. A kapitalizmust, a tőkéseket rá
kell kényszeríteni, hogy többet adjanak
a tömegeknek! Legyenek reformok,
amelyek megkönnyítik, szabadabbá
teszik az emberek életét! De tudjuk,
hogy a legbőkezőbb tőkés sem mond le
a profitjáról, a legszélesebb reform sem
változtatja meg a kapitalizmus lényegét.
A hatalom azé, akié a pénz. Akinek
pénze van, kizsákmányolhatja azt,
akinek nincs.

A mi válaszuk ezért az új közösségi
társadalom, a modern szocializmus.

Az a társadalom, ahol nem a pénz dönt,
hanem az emberek érdekei. Ahol a tudás
nagyobb érték, mint a vagyon. Ahol
a környezet megvédése fontosabb, mint
egyesek gazdagodása. Ahol az európai
népek sorsát nem gazdag bürokraták
döntik el Brüsszelből, hanem maguk
Európa népei.

Büszkék vagyunk arra, hogy
a Magyar Munkáspárt tagjai vagyunk.
Tudjuk, hogy sokat teszünk, de még
nem eleget. Tudjuk, hogy a munka
minden nap nehezebb lesz. De tudjuk,
hogy jó irányba haladunk. Erre megy
a munkásmozgalom sok más pártja is.
Hasonlóan gondolkodunk és hasonlóan
cselekszünk.

Most, a tőkés válság közepette azt
is tudjuk, hogy a kapitalizmus épülete
bármikor megrendülhet. Az erőfitog-
tatásból és hadgyakorlatokból bármikor
háború is lehet. Az európai ház falai
bedőlhetnek. A menekültek újabb töme-
gei rászabadulhatnak a tőkés Európára.
Nem tudjuk, mikor jön a pillanat,
amikor az emberek nem akarnak többé
kapitalizmust, de tudjuk, hogy be fog
következni.

Ezért kell élnünk holnap is, holnap
után is, ezért kell tanulnunk, ezért kell
edződnünk, ezért kell készülnünk.
A szikrából láng lesz!

Boldog születésnapot, Munkáspárt!

ÁLTALÁNOS SZTRÁJK GÖRÖGORSZÁGBAN

Munkavállalók ezrei vettek részt
a Görög KP (KKE) és a PAME
szakszervezeti szövetség tömegtűn-
tetésein országsszerte december nyolca-
dikán. Hatvannégy görög városban
egyértelműsítették a munkaadók, a kor-
mány, az Európai Unió és az IMF felé,
hogy ellenzik abbéli törekvéseiket,
hogy a profit érdekében rugalmasabbá,
olcsóbbá és kizsákmányolhatóbbá
tegyék a munkaerőt. Dimitris
Koutsoumpas, a KKE vezetője, s a párt
központi bizottsága közleményében
hangsúlyozta, a kormány aktuális
tervei katasztrofálisak a munkásokra
nézve. Mint írták, a baloldali-
nacionalista Sziriza-ANEL kormány
javaslata, amelyet lényegében az el-
lenzék is támogat, újabb terheket
róna a munkavállalókra. A KKE,
a PAME és más szervezetek javas-
lata viszont valódi fejlődést hozna.

EGY ÉV A MUNKÁSPÁRT ÉLETÉBŐL

MISKOLC: A HAGYOMÁNYOS KOCSONYAFESZTIVÁL

J
A
N
U
Á
R

AZ ÉV LEGSZEBB KÉPE: DOBÁNY LÁSZLÓ DEBRECENI PÁRTTAGUNK GYERMEKÉVEL A KB ÜLÉSÉN

A MUNKÁSPÁRT AZ IDÉN IS MEGEMLÉKEZETT BUDAPEST ÉS AZ ORSZÁG FASIZMUS ALÓLI FELSZABADULÁSÁRÓL

F
E
B
R
U
Á
R

AZ ÉV LEGNAGYOBB VÁLASZTÁSI KAMPÁNYÁT BONYOLÍTOTTUK SALGÓTARJÁNBAN AHOL A PÁRT ELNÖKE INDULT A POLGÁRMESTERI SZÉKÉRT A SALGÓTARJÁNIAK DEREKASAN DOLGOZTAK

ORSZÁGOS AKCIÓNAPON KÖVETELTÜK AZ EGÉSZSÉGÜGY RENDBETÉTELÉT

M
Á
R
C
I
U
S

SZEGEDEN, SZENTESEN, HÓDMEZŐVÁSÁRHELYEN ÉS BUDAPESTEN EMLÉKEZTÜNK MEG 1848-49-ES FORRADALOMRÓL ÉS SZABADSÁGHARCRA

AZ IDÉN IS EMLÉKEZTÜNK KÁDÁR JÁNOSRA SÍRJÁNÁL ÉS A MUNKASZORGALMI MAUZÓLEUMNÁL

A KOMMUNIZMUS ÉRT, A NÉPÉRT ÉLTEK

JÚNIUS

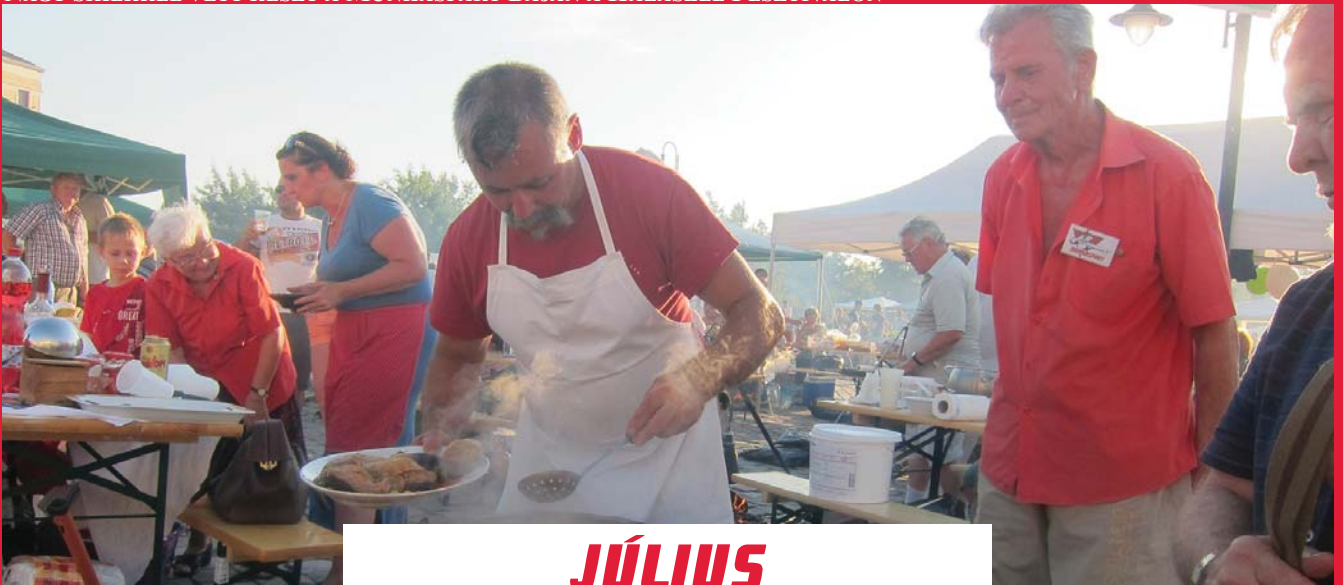

AZ ÚJBUDAI PÁRTSZERVEZET A LEGSZORGALMASABB KITELEPÜLŐK KÖZÉ TARTOZIK

SZOLNOKON EMLÉKEZETT A MUNKÁSPÁRT A TRIANONI RABLÓBÉKE ÉVFORDULÓJÁRA

NAGY SIKERREL VETT RÉSZT A MUNKÁSPÁRT BAJÁN A HALÁSZLÉ FESZTIVÁLON

JÚLIUS

ÚJ ÉLET INDULT EL A SOMOGY MEGYEI SZERVEZETBEN

ZUGLÓBAN VAN MIT ÉRTEKELNI: AZ IDÉN IS SOKAT DOLGOZTAK

A MISKOLCI SZERVEZET SIKERREL VETT
RÉSZT A LECSÓFESZTIVÁLON

BUDAPESTEN IS MEGÜNNEPELTÜK
AZ ÁLLAMALAPÍTÁS ÜNNEPÉT

AUGUSZTUS

A CSONGRÁD MEGYEI PÁRTSZERVEZET FIATALOKKAL ERŐSÍTETTE SORAIT

BÉKÉSCSABÁN ÉS GYULÁN RENDEZETT EGÉSZ NAPOS
AKCIÓT A BÉKÉS MEGYEI SZERVEZET

SZEPTEMBER

SIKERES ALÁÍRÁSGYŰJTÉST RENDEZETT SZIGETVÁRON
A BARANYA MEGYEI SZERVEZET

A NÓGRÁDI KAMPÁNY LEGFIATALABB RÉSZVEVŐJE

A PAKSI PÁRTSZERVEZET MINDEN AKCIÓBAN AZ ELSŐK KÖZÖTT VAN

O
K
T
Ó
B
E
R

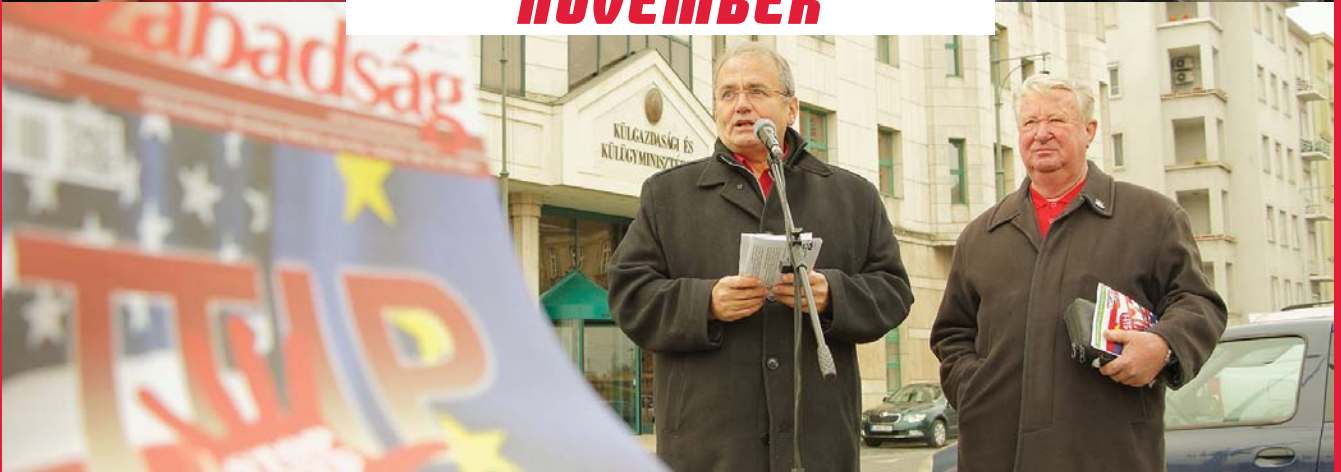
A KOMÁROM-ESZTERGOM MEGYEI PÁRTSZERVEZET AKTÍVAN DOLGOZOTT
A SAJÁT TERÜLETÉN ÉS JUTOTT ERŐ GYŐR-MOSON-SOPRON
MEGYÉBEN IS BESEGITENI

FRANKFURTER ZSUZSANNA AZ ATHÉNI
NEMZETKÖZI NŐI TANÁCSKOZÁSON

A TTIP KAMPÁNYBÓL A FEJÉR MEGYEI SZERVEZET IS
KIVETTE RÉSZÉT

NOVEMBER

ORSZÁGSZERTE TILTAKOZTUNK A TTIP ELLEN

MÓRICZ ZSIGMOND: HÉT KRAJCÁR

MÓRICZ ZSIGMOND (TISZACSECSE, 1879. JÚNIUS 29. – BUDAPEST, JÓZSEFVÁROS, 1942. SZEPTEMBER 5.) MAGYAR ÍRÓ, ÚJSÁGÍRÓ, SZERKESZTŐ, A 20. SZÁZADI REALISTA PRÓZAIRODALOM LEGISMERTEBB ALAKJA. MEGHATÓ ELBESZÉLÉSÉVEL KÖSZÖNTJÜK KARÁCSONYT, A SZERETET ÜNNEPÉT.

Jól rendelték azt az istenek, hogy a szegény ember is tudjon kacagni.

Nemcsak sírás-rívás hallik a putriban, hanem szívből jövő kacagás is elég. Sőt az is igaz, hogy a szegény ember sokszor nevet, mikor inkább volna oka sírni.

Jól ismerem ezt a világot. A Soósoknak az a generációja, amelyből az apám való, megpróbálta az ínségnek legsúlyosabb állapotát is. Abban az időben napszámos volt az apám egy gépműhelyben. Ő sem dicsekedik ezzel az idővel, más sem. Pedig igaz.

És az is igaz, hogy soha már én a jövőendő életemben nem kacagok annyit, mint gyermekségem e pár esztendejében. Hogy is kacagnék, mikor nincsen már piros arcú, vidám anyám, aki olyan édesdeden tudott nevetni, hogy a könny csorgott a végén a szeméből s köhögés fogta el, hogy majdnem megfojtotta...

És még ő sem kacagott úgy soha, mint mikor egy délutánt azzal töltöttünk, hogy hét krajcárt kerestünk ketten. Kerestünk és találtunk is. Hármát a gépfiókban, egyet az almáriumban... a többi nehezebben került elő.

Az első három krajcárt még maga meglelte az anyám. Azt hitte, többet is talál a gépfióban, mert pénzért szokott varrni s amit fizettek, mindig odarakta. Nekem a gépfia kifogyhatatlan kincses bánya volt, amelybe csak bele kell nyúlni s mindjárt van terülj asztalkám.

El is bámultam nagyon, mikor az édesanyám kutat, kutat benne, tűt, gyűszűt, ollót, szalagdarabokat, zsinórt, gombot, mindent szétkotor s egyszerre csak azt mondja nagy bámulva:

- Elbújtak.

- Micsodák?

- A pénzcsekék - szólt felkacagva az anyám.

Kihúzta a fiókot:

- Gyere csak kis fiam, azér is keressük meg a gonoszakat.

Huncut, huncut krajcárkák.

Leguggolt a földre s olyanformán tette le a fiókot, mintha attól félt volna, hogy kirepülnek, úgy is borította le egyszerre, mint mikor kalappal lepkét fog az ember.

Nem lehetett azon nem kacagni.

- Itt vannak, benne vannak - nevetgél s nem sietett felemelni -, ha csak egy is van, itt kell neki lenni.

Leguggoltam a földre, úgy lestem, nem búvik-e ki valahol egy fényes pénzcseke? Nem mozgott ott semmi. Tulajdonképp nem is nagyon hittük, hogy van benne valami.

Összenéztünk és nevtünk a gyerekes tréfán.

Hozzányúltam a fenekével felfordult fiókhöz.

- Pszt! - ijesztett rám az anyám - csendesesen, még kiszökik.

Te még nem tudod, milyen fürge állat a krajcár. Az nagyon sebesen szalad, csak úgy gurul. De még hogy gurul...

Jobbra-balra dőlünk. Sokat tapasztaltuk már, hogy igen könnyen gurul a krajcár.

Mikor felocsúdtunk, én megint kinyújtottam a kezem, hogy felbillentsem a fiókot.

- Jaj! - kiáltott rám újra az anyám s én megijedtem, úgy kaptam vissza az ujjom, mintha a sparherthez ért volna.

- Vigyázz te kis tékozló. Hogy sietne már kiadni az útját. Addig a miénk, míg itt van alatta. Csak hadd legyen ott még egy kis ideig. Mer látod mosni akarok, ahhoz szappan kell, szappanra legkevesebb hét krajcár kell, kevesebbér nem adnak, nekem már van három, még kell négy, az itt van ebbe a kis házikóba; itt lakik, de nem szereti, ha háborgatják; mert ha megharagszik, úgy elmegy, hogy sose látjuk többet. Hát vigyázz, mer a pénz nagyon kényes, csinnyán kell vele bánni. Tisztességgel. Könnyen megáprehdál, mint az úri kisasszonyok... Te nem tudsz valami csalogató verset, azzal tán ki lehetne csalni a csigabigahéjából.

Hányat kacagtunk e csacsogás közben. Tudom is én. De a csigabiga csalogató nagyon furcsa volt. Én rá is kezdtem a verset:

Pérez bácsi gyere ki,

Ég a házad ideki...

Azzal felfordítottam a házat.

Volt alatta százféle szemét, csak pénz, az nem volt.

Az anyám savanyúan felhúzott ajakkal kotorászott, hiába.

- Milyen kár - mondta -, hogy asztalunk nincsen. Ha arra borítottuk volna ki, nagyobb lett volna a tisztesség, akkor lett volna alatta.

Én összekapargáltam a sok lomot s beleraktam a fiókba. Az anyám azalatt gondolkozott. Úgy eltörte az esztét, nem tett-e valahova valaha valami pénzt, de nem tudott róla.

De nekem fúrta valami az ódalamat.

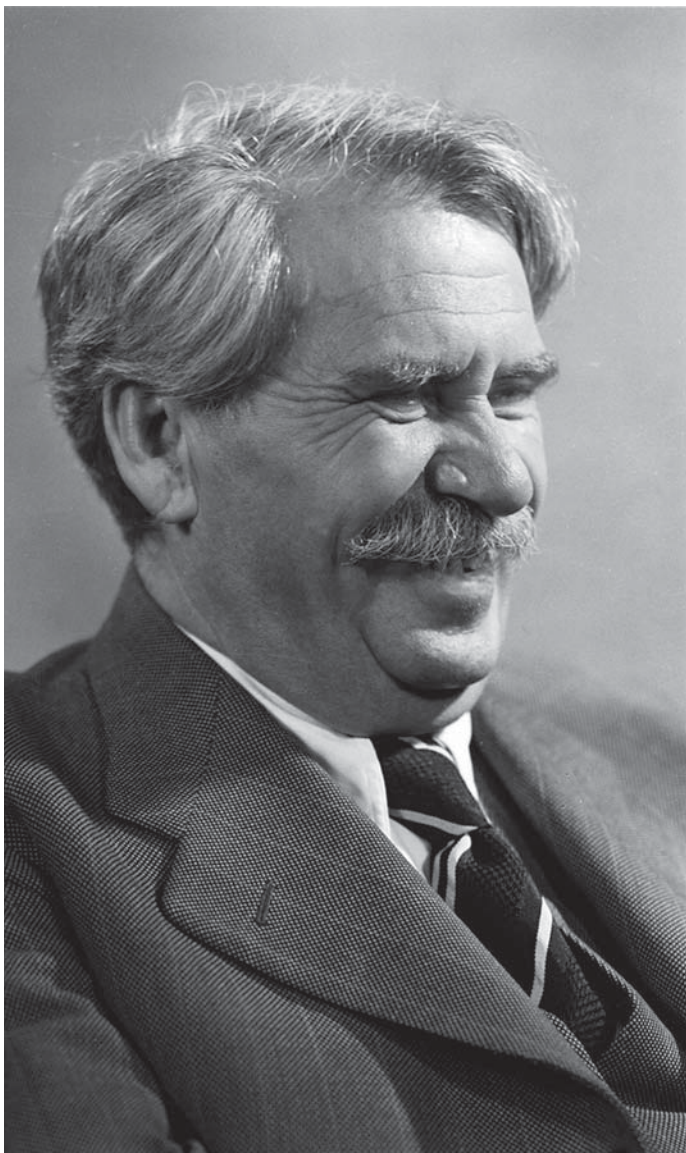
- Édes anyám, én tudok egy helyet, a hon van krajcár.

- Hol fiam, keressük meg, míg el nem olvad, mint a hó.

- Az üveges almáriumba, a fiókba vót.

- Ó boldogtalan gyermek, be jó, hogy elébb nem mondtad, most asse lenne.

Felállottunk s mentünk az üveges almáriumhoz, aminek nem volt üvege már régen, de a fiókjába ott volt a krajcár, ahol én tudtam. Három nap óta készültem kicsenni

MÓRICZ ZSIGMOND

onnan, de sose mertem. Pedig cukrot vettem vóna rajta, ha azt is mertem vóna.

- No van már négy krajcár. Sose búsulj már fiacskám, megvan a nagyobbik fele. Már csak három kell. Osztán ha ezt a négyet megkerestük egy óra alatt, azt a hármát is megeljük uzsonnáig. Még akkor is moshatok egy rendet estig. Gyere csak szaporán, hátha a többi fiókba is lesz egy-egy.

Hiszen ha minden fiókba lett vóna. Akkor sok lett vóna. Mert az öreg almáriom fiatalabb korában olyan helyen szolgált, ahol sok duggatni való lehetett. De nálunk nem sok terhe volt az árvának, nem hiába volt olyan göthös, szúette, foghíjas.

Az anyám minden új fióknak tartott egy kis prédikációt.

- Ez gazdag fiók - vót. Ennek sose vót semmije. E meg mindig hitelbül élt. No te rossz, nyavalyás kóduš, hát neked sincs egy krajcárod. Ó ennek nem is lesz, mert ez a mi szegénységünket őrzi. No neked ne is legyen, ha most az egyszer kérek tőled, most se adsz. Ennek van a legtöbb, ni! - kiáltotta kacagva, mikor kirántotta a legelső fiókot, amelynek egy csepp fenéke se volt.

A nyakamba is akasztotta, aztán leültünk nevtünkben a földre.

- Megáll csak - szólt hirtelen -, mindjárt lesz nekünk pénzünk. Az apád ruhájába lelek.

A falba szegek voltak verve, azon lógtak a ruhák. S csudák csudája, a hogy a legelső zsebbe belenyúlt az anyám, rögtön a kezébe akadt egy krajcár.

A szemének alig akart hinni.

- Megvan - kiáltotta, - itt van! Mennyi is van már? Meg se győzzük olvasni. Egy - kettő, - három, - négy, - öt!... Öt! Már csak kettő kell. Mi az, két krajcár, semmi. A hon öt van, ott akad még kettő.

Nagy buzgósággal kutatta végig az összes zsebeket, de sajnos, hiába. Nem lelt egyet sem. A legjobb tréfa sem csalt ki sehonnán még két krajcárt.

Már nagy vörös rózsák égtek az anyám arcán az izgatottságtól, s a munkától. Nem volt szabad dolgoznia, mert mindjárt beteg lett tőle. Persze ez kivételes munka, a pénzkereséstől nem lehet eltiltani senkit.

Eljött az ozsonnaidő is, el is múlt. Mindjárt este lesz. Az apámnak holnapra ing kell és nem lehet mosni. A pusztá kútvíz nem viszi ki belőle azt az olajos szennyet. És akkor a homlokára csap az anyám:

- Ó, ó, én, én szamá! Hát a magam zsebét nem néztem meg. De bizony, ha már eszembe jut, megnézem.

És megnézte. És tessék, ott is lelt egy krajcárt. A hatodikat. Lázások lettünk. Most már csak egy kell még.

- Mutasd csak a te zsebedet is. Hátha abba is van.

Az én zsebem! Nojsz azokat megmutathattam. Azokban nem volt semmi.

Bealkonyodott és mi ott voltunk a hiányos hat krajcárunkkal, mintha egy se lett volna. A zsidónál nem volt hitel, a szomszédok épp olyan szegények, mint mi, s csak nem kérünk egy krajcárt!

Nem volt más mit tenni, mint tiszta szívből kinevetni a nyomorúságunkat.

És akkor beállított hozzánk egy koldus. Éneklő hangon nagy siralmas könyörgést mondott.

Az anyám majd belebódult, úgy ránevezett.

- Hagyja el, jó ember - mondta -, ma egész délután itt heverek, mert nincs egy krajcárom, a félfont szappanhoz, hibázik az árából.

A koldus, jámbor arcú öreg ember, rábámult.

- Egy krajcár? - kérdezte.

- Hát.

- Adok én.

- No még a kéne, kóduštól alamizsnát.

- Hadd el lyányom, nekem nem hibázik. Nekem már csak egy hibázik, a kapa főd. Avval minden jó lesz.

Kezembe adta a krajcárt s nagy hálálkodással eldöcögött.

- Na hálá légyen - szólt az anyám -, szaladj hát...

Ekkor egy pillanatra megállt, aztán nagyot, nagyot kacagott.

- Jókor van együtt a pénz, hiszen ma már nem moshatok. Setét van, oszt lámpaolajom sincs.

Fuldoklás jött rá a kacajtól. Keserves, öldöklő fuldoklás és ahogy odaállottam alá, hogy támogassam, amint két tenyerébe hajtott arccal hajlongott, valami meleg ömlött a kezemre.

Vér volt, az ő drága, szent vére. Az anyámé, aki úgy tudott kacagni, ahogy a szegény emberek között is csak kevés tud.

A HATÁRON TÚLI MAGYARSÁG SORSA ÖSSZEEN

12 éve, 2004. december 5-én tartottak népszavazást a kettős állampolgárságról. Felemás eredmény született. Ugyan a szavazók 51%-a, másfél millió ember támogatta a határon túli magyarság kettős állampolgárságát, viszont a részvételi arány nem érte el a megszabott küszöböt, így a szavazás érvénytelen lett.

Ez a népszavazás mégis fontos mérföldkövé vált a magyar nemzet történetében. Ugyanis ezen a napon rágatták bele a határon túli magyarság ügyét a magyarországi belpolitika mocsarába.

A Magyarok Világszövetsége által kezdeményezett népszavazásnak eredetileg a nemzeti egység előremozdítása lett volna a célja. Viszont sajnos a kezdeményezés nagyon gyorsan nemzetpolitikai kérdésből pártpolitikai kérdéssé vált. Az SzDSz azonnal támadta a kezdeményezést. Ugyan a rendszerváltáskor még éppen ők kampányoltak azzal, hogy „15 millióan vagyunk, ahhoz hogy minden magyar egyesülhessen, Európának egységessé kell válnia”. Viszont ekkoriban már nem igen tetszett nekik a határon túli magyarság védelme. Mi lesz ha esetleg Magyarország diplomáciai konfliktusba keveredik a határon túli magyarság védelme miatt valamely szomszédos állammal, például Romániával? És a konfliktus miatt megvétózza az állam EU-csatlakozását? Ezáltal akadályozva a liberálisok legnagyobb álmát, az európai integrációt.

A Fidesz viszont a kezdeményezés mellé állt. No nem valamiféle hazafias meggondolásból, hanem azért, mert abban

ARANY JÁNOS

bíztak, hogy ha a kettős állampolgárság mellé szavazati jogot is adnak a határon túli magyarságnak, akkor végérvényesen bebetonozhatják hatalmukat. Ezt Mikola István, az első Orbán-kormány egészségügyi minisztere is kijelentette egy híressé vált videófelvételen.

Az MSZP, amely felett ekkoriban már olyan erős volt a liberális befolyás, hogy pár hónappal korábban a párt miniszterelnökét is lemondásra kényszerítette a „kisebbik kormánypárt”, némi hezitálás után az SzDSz álláspontja mellé állt. A Magyar Munkáspárt, nagyon helyesen, az MSZP-vel ellentétben nem csatlakozott a liberálisok nemzetmegosztó kampányához.

Érdekes módon a liberálisok ma amellet érvelnek, hogy be kell fogadnunk a világ másik feléről érkezett, más vallású, teljesen más kulturális hátterű, nyelvünket nem ismerő, beilleszkedni nem akaró tömegeket, sőt még azt mondják, hogy szükségünk is van rájuk mert szerintük ők majd megoldást jelentenek a népesség fogyásra.

Ugyanazok a liberálisok ekkor a legvadabbul kampányoltak a határon túli magyarság kettős állampolgársága ellen, arra hivatkozva, hogy a határon túli magyarság betelepülése veszélyt jelentene Magyarországra. Úgy tűnik, hogy a liberálisok sokkal több közösséget éreznek a világ másik feléről hozzánk keveredő emberekkel, mintsem Dózsa György vitézei és parasztkatonái, illetve Gábor Áron 1848-as székely honvédek leszármazottjaival, akikkel ezer éves közös történelmünk, közös kultúránk, közös anyanyelvünk köt össze.

Annak ellenére, hogy ennek a kérdésnek összenemzeti ügynek kellene lennie, sajnos továbbra is belpolitikai pártviszályok célkeresztjében maradt.

2010-ben a frissen hatalomra jutó Fidesz-kormánynak az egyik első dolga volt, hogy megadja a kettős állampolgárságot a határon túli magyarságnak. Viszont egyáltalán nem a határon túli magyarságért aggódva, hazafias érzelmektől vezérelve, hanem azért, mert abban bíztak, hogy ezáltal új szavazókat szerezhetnek. Éppen ezért változtattak a Magyarok Világszövetségének eredeti 2004-es javaslatán, és egészítették ki a kettős állampolgárságot szavazati joggal.

ADY ENDRE

Azóta egyre gyakrabban kezdtek járni a fideszes politikusok Erdélybe, megható beszédeket mondani a határokon átívelő nemzeti egységről. Viszont ezeknek a nagy szavaknak semmi más célja nincs, mintsem hogy az erdélyi magyarokat megtévesszék, és a Fideszt mint a nemzet megmentőjét, a nemzeti egység megtestesítőjét mutassák be. Holott a valóságban semmit sem tesznek a határon túli magyarság védelmében. Pár szép szót leszámítva, nem támogatják a magyar autonómia és önrendelkezési

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ

NEMZETI ÜGY, NEM PEDIG POLITIKAI JÁTÉKSZER.

TAMÁSI ÁRON

mozgalmakat, nem szólalnak fel a határon túli magyarság védelmében nemzetközi fórumokon, például az Európai Parlamentben. Ha olyan fontos a Fidesz számára a határon túli magyarság ügye, akkor ígéretükkel ellentétben miért szavazták meg 2005-ben Románia EU-tagságát a másfél milliós erdélyi magyar kisebbség autonómiaja és anyanyelvhasználati jogának biztosítása nélkül?

Miért nem áll ki az kormány Oroszország mellett a Krím félsziget ügyében? Hisz az orosz többségű terület visszacsatolásával Oroszország precedenst teremtett a határok etnikai alapú átrendezhetőségére, ami a szétszakított magyarság számára is megoldást jelenthetne. Így sokkal inkább szolgálna nemzeti érdekeinket Oroszország támogatása ebben a kérdésben, de sajnos úgy tűnik, hogy a Fidesz-kormányban ezúttal is fontosabb az USA és az EU érdekeinek kiszolgálása, mintsem a magyar nemzeti érdek képviselése.

Viszont a liberálisok sem jobbak ebben a kérdésben. Ők ellenséggként tekintenek a határon túli magyarságra. Először is azzal vádolják a határon túli magyarságot, hogy Orbán miattuk nyerte meg a választásokat. Hát kérem szépen, a 2014-es választásokon a Fidesz 2.265.000 szavazatot kapott. Ebből 2.142.000 szavazatot kapott Magyarországról, még mindössze 123.000 szavazatot

kapott határon túlról, főként Erdélyből. Vagyis a Fidesz szavazatainak töredékét, mindössze öt százalékát kapta határon túlról. Ráadásul nem is ez a 123.000 szavazat döntött, hisz a liberális pártok koalíciója 1.290.000 szavazatot kapott, közel egymillióval lemaradva a Fidesztől, még a Jobbik 1.020.000 szavazatot kapott, negyed millió szavazattal lemaradva a liberálisoktól.

Így aki azt állítja, hogy az Orbán-kormány a határon túli magyarok szavazatai miatt nyert, az valótlanúságot állít. Az igazság az, Orbán-kormány a több mint két millió magyarországi szavazója miatt nyerte meg a választást, míg az azóta időközi választások által elvesztett kétharmadra a választási rendszer a Fidesz számára kedvező pofátlan megváltoztatása által tett szert (választási körzetek határainak átszabása, listás és egyéni képviselők arányának megváltoztatása).

Emellett a liberálisok a határon túliakat akarják felelőssé tenni az ország nyomoráért. Ha az ember bekapcsolja a liberális médiát, egyből azt hallja, hogy azért szegény az ország, azért rossz az egészségügy, az oktatás és azért alacsonyak a bérek, mert elmegy a pénz a határon túli magyar oktatás támogatására.

No de számoljunk egy kicsit. A Népszava 2013-as, Határon túli bőkezűség című cikkében (mely itt megtalálható, <http://nepszava.hu/cikk/1000006-hataron-tuli-bokezuseg>), a következő olvasható: „Két év alatt 11 milliárd forintba került az anyaországi adófizetőknek a határon túli magyar diákok, iskolák és felsőoktatási intézmények támogatása”. No akkor kezdjük el a számolást. 11 milliárd két év alatt, az 5,5 milliárd 1 év alatt. Ezt ugyebár 10 millió magyar állampolgár adóforintjából fizetik ki, 12 hónap alatt. Ha ezt elosztjuk 12 hónappal, és a 10 millió magyar állampolgárral, akkor 1 hónapra 45,8 forint jön ki. Vagyis minden magyar állampolgárnak havi 46! forintjába kerül a határon túli magyar iskolák támogatása. Napi nem egész 2 forint. Hát kérem, ez még egy kávéra sem elég... De még csak egy zsemlére sem...

Viszont ha nem a határon túli magyarságra költött pénz miatt él sok ember nyomorban, akkor vajon

miért? Csak nem azért, mert a nyugati nagyvállalatok, a multiknak ez áll érdekében? Hisz ők tették tönkre a cukorgyárakat és a magyar élelmiszeripart, mert a magyar áru konkurenciát jelentett számukra, nekik pedig új piac, és több profit kellett. Az élelmiszeripar szétverésével pedig százazrek veszítették el munkájukat és megélhetésüket. Ami pedig szintén érdekükben áll a nyugati nagyvállalatoknak, mivel a munkájukat elvesztett emberek elmennek nyugatra, ahol a népességcsökkenés miatt munkaerőhiány van, jól jön az olcsó, kizsákmányolható kelet-európai munkaerő.

No de ilyen gondolatokat véletlenül sem hallanánk a liberális médiában! Micsoda? Még hogy a jóságos, humanista EU, minden felvilágosult demokrata példaképe rosszat akarna nekünk?! Ilyet csakis elmaradott gondolkozású antidemokraták állíthatnak! Akik veszélyt jelentenek „felvilágosult liberális demokráciánkra”!

Pedig ám a mi liberális demokráciánknak nagyon sok értéke van! Felvilágosult toleráns világunk mindenki számára jogokat biztosít! Fővárosunk utcakövein nyáron félmeztelen tangás férfiaknak van joguk mutogatni hátsó felüket szívirvány színű zászlókat lobogtatva, miközben ugyan azokon az utcaköveken télen hajléktalan sorsra jutott magyar munkásoknak van joguk halálra fagyni, mert munkájukat elvitte a privatizáció, lakásukat a devizahitel.

MÁRAI SÁNDOR

És bizony, ennek a helyzetnek a kialakulásában ugyanúgy felelős mind a Fidesz, mind a liberális „baloldal” akiknek kormányzása az elmúlt 26 évben ilyen helyzetbe juttatta jobb sorsra érdemes hazánkat.

No de visszatérve a cikk eredeti témájához: A kettős állampolgárság megadása a határon túli magyarságnak egy helyes lépés volt, amely a nemzeti összetartozást kellene, hogy elősegítse. Viszont a szavazati jog, az már más kérdés. Hiszen kettős állampolgárságnak nem a Fidesz-szavazat kiegészítő eszköze kellene, hogy legyen, hanem a magyar önrendelkezés fegyvere! A kettős állampolgárságot a magyar kormánynak nem szavazatszerzésre, hanem arra kellene felhasználnia, hogy amennyiben egy magyar nemzetiségű kettős állampolgárt valamiféle incidens ér magyar anyanyelve, vagy nemzetisége miatt, akkor a magyar kormánynak

legyen jogalapja közbeavatkozni, arra hivatkozva, hogy a saját állampolgárait érte az incidens.

A határon túli magyarság ügye összenemzeti kérdés kellene, hogy legyen. Amelyben minden magyar hazafi, pártállástól függetlenül közös erővel kellene, hogy küzdjön a határon túli magyar közösség megóvásáért. 20 évvel ezelőtt még 2,7 millió magyar élt a szomszédos országokban, napjainkban már 2,1 millióra esett a számuk. Ha ezt a folyamatot nem sikerül megállítanunk, akkor csak idő kérdése és teljesen eltűnhet a határon túli magyarság. S akkor majd nem lehet magyar szót hallani irodalmunk kiemelkedő alakjai, Kosztolányi Dezső, Arany János, Ady Endre, Tamási Áron, Márai Sándor szülőföldjén.

Ezt a folyamatot pedig csak akkor tudjuk megállítani, ha sikerül ki-

víni minimum a magyar autonóm tartományok létrejöttét, melyek segítik megóvni az elcsatolt területen élő magyar közösségek kultúráját és anyanyelvét. Sőt, akár szerencsés történelmi helyzetben a magyarok lakta területekre kiterjedő határmódosítás elérése is reális célkitűzés lehetne, hisz Oroszország 2014-ben az orosz többségű Krím félsziget visszacsatolásával példát mutatott, precedenst teremtett a határok etnikai alapú átrendezhetőségére, ami a szétszakított magyar nemzet számára is megoldást jelenthetne. Hisz ez a történelmi esemény reményt jelent számunkra is, hogy egyszer a szétszakított magyar nemzet is újra egy nemzetállam keretein belül élhet, és közösen építhet egy szabad, magyar hazát amely munkát, kenyeret és megélhetést biztosít a Kárpát-medence minden magyarjának.

A 2004-ES NÉPSZAVAZÁS EGYIK PLAKÁTJA

A Magyar Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Felelős szerkesztő: Frankfurter Zsuzsanna

Szerkesztőség: 1046 Budapest, Munkácsy Mihály utca 51.a.; telefon: (1) 787-8621; telefax: (1) 780-8306

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Munkáspárt, a kiadásért felelős: Thürmer Gyula, elnök. ISSN 0865-5146

A Szabadság a Munkáspárt központjában és alapszervezeteinél megrendelhető.

FIDEL: HOGYAN LETTEM KOMMUNISTA

AZ ALÁBBI SZÖVEG ANNAK A BESZÉLGETÉSNEK A LEIRATA, AMELYET FIDEL CASTRO FOLYTATOTT A CHILEI CONCEPCIÓN EGYETEMÉNEK DIÁKJAIVAL 1971. NOVEMBER 18-ÁN.

Egy földbirtokos fia voltam – ez egy ok arra, hogy reakciós legyek. Egyházi iskolában tanultam, ahova a gazdagok fiai jártak – még egy ok, hogy reakciós legyek. Kubában éltem, ahol minden film, kiadvány és tömegmédia „made in USA” volt – a harmadik ok, hogy reakciós legyek.

Olyan egyetemen tanutam, ahol a tizenötezer diákból csak harminc volt antiimperialista, és végül én is egy voltam ebből a harmincből. Az egyetemre egy földbirtokos fiaként kerültem be, s ami még rosszabb, politikai analfabétaként. Szóval egy párttag, kommunista, szocialista vagy szélsőséges nem szervezett be engem. Nem. Kaptam egy nagy, nehéz, pokoli, olvashatatlan és elviselhetetlen tankönyvet, ami megpróbálta elmagyarázni a politikai gazdaságtant a burzsoá szemszögből – ezt hívták politikai gazdaságtannak!

És ez az elviselhetetlen könyv úgy mutatta be a túltermelés válságát és más hasonló problémákat, mint a világ legtermészetesebb dolgait. Elmagyarázta, hogy Nagy-Britanniában, amikor bőség volt a szénből, voltak munkások, akiknek egyáltalán nem volt szénük, mert a történelem, a társadalom és a természet kérlelhetetlen és megváltoztathatatlan törvényei szerint a túltermelési válság elkerülhetetlenül megtörténik, és akkor munkanélküliséget és éhezést hoz. Amikor túl sok a szén, a munkások megfagynak és éheznek!

Szóval a földbirtokos fia, akit burzsoá iskolák és jenki propaganda tanított, elkezdte azt gondolni, hogy valami baj van a rendszerrel, hogy nincs értelme...

Egy szegény ember fiaként, aki később nagy földbirtokos lett, megvolt az az előnyöm, hogy legalább éltem vidéken a parasztokkal, a szegényekkel, akik a barátaim voltak. Ha egy földbirtokos unokája lettem volna, akkor elég valószínű, hogy az apám elvitt volna a fővárosba, hogy ott éljek egy arisztokratikus környéken, és azok a pozitív faktorok, amik hatottak rám, nem tudták volna túlélni ennek a környezetnek a befolyását. Megmutatkozott volna az egoizmus, és más olyan negatív tulajdonságok amikkel mi emberek rendelkezünk.

Szerencsére az iskoláknak, ahol tanultam is voltak ilyen pozitív faktorai. Egyfajta idealista racionalizmus, egy koncepció jóról és rosszról, igazságról és igazságtalanságról, és egyfajta lázadó szellem a csalással és az elnyomással szemben arra vezetett, hogy elemezzem az emberi társadalmat, és azzá váljak, amit utólag utópisztikus kommunistának neveznék.

Akkoriban még mindig nem voltam elég szerencsés ahhoz, hogy találkozzak egy kommunistával, vagy kommunista írást olvassak. Aztán egy nap a Kommunista Kiáltvány – a híres Kommunista Kiáltvány! – egy példánya a kezembe került, és olyasmit olvastam, amit sosem fogok elfelejteni. Micsoda mondatok, micsoda igazságok! És minden nap láttuk azokat az igazságokat!

Úgy éreztem magam, mint kis állat, aki egy erdőben született, amit nem ért. Aztán egyszerre csak térképet talál az erdőhöz, egy földrajzi leírást arról az erőről és mindenről, ami benne van. Marx eszméi igazak, helyesek és inspirálóak voltak. Ha nem rájuk alapoztuk volna a küzdelmünket, nem lennénk most itt! Nem lennénk itt!

Szóval akkor kommunista voltam? Nem. Egy ember voltam, aki elég szerencsés volt ahhoz, hogy felfedezett egy politikai ideológiát, egy ember akit, elkapott a kubai politikai válság örvénye jóval azelőtt, hogy valódi kommunista vált volna belőle...

Később fejlődtem. Lehetőségem nyílt kézzelfoghatóbban is megismerni az imperializmust, mint Lenin könyvének keresztül. Megismertem az imperializmust, a legrosszabbat és legagresszívabbat mind közül. Úgy hiszem, az élet jobban megismertette velem a valóságot. Ettől még forradalmibbá, még szocialistábbá, még kommunistábbá váltam.

FORRÁS: IN DEFENSE OF COMMUNISM

EGY HÉT A MUNKÁSPÁRT ÉLETÉBŐL

“Az Európai Unió és más imperialista szervezetek” címmel nemzetközi párttanácskozás volt Athénban. A tanácskozáson megemlékeztek arról is, hogy Lenin 100 éve írta “Az Európai Egyesült Államok jelszaváról” című munkáját.

A Csongrád megyeiek a dorozsmai vásáron kívántak boldog karácsonyt az ott élőknek és sok aláírást is gyűjtöttek.

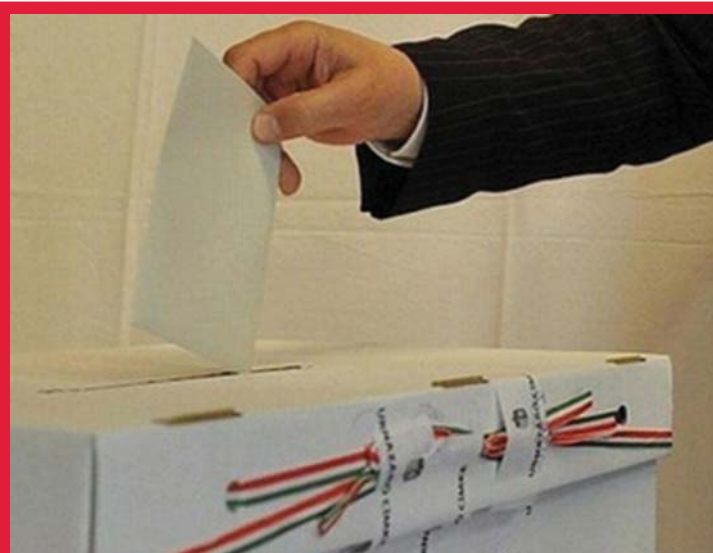
Szolnokon a választási felkészülés állását tekintették át a párt illetékes vezetőinek jelenlétében.

November 9-én Monoron települtek ki a Pest megyeiek.

A zuglóiak a Bosnyák téren gyűjtötték az aláírásokat.

A vasárnapi időközi választásokon Kovácshidán Kós Zoltán nem kapott szavazatot, Kiszekeresen Nagy István 0,7 százalékot szerzett.